

beregnet. Der er allerede nu gaaet 11 Aar, siden man paabegyndte Udførelsen af dette Arbejde, og der vil i hvert Fald gaa et tolvte Aar med. I den Periode har vi jo oplevet en ganske betydelig Stigning saavel i Materialpriser som i Arbejdsløn, og jeg tror, at der ikke er noget som helst at sige til de Overskridelser, som er blevet en Følge deraf. Jeg skal hermed anbefale Lovforslaget, som altsaa drejer sig om at forøge den samlede Bevilling med 2,317,000 Kr., til det høje Tings velvillige Behandling.

Formanden: Derefter har Forsvarsministeren Ordet for at fremsætte det for hans Vedkommende i Dag anmeldte Lovforslag.

Forsvarsministeren (P. Munch): Det Lovforslag, jeg skal have den Ære at fremsætte, gælder *et Garnisonssygehus*. Ved den Lov, som blev vedtaget i 1913, bevilgedes dels Opførelsen af et nyt Marinehospital, dels et Beløb paa 350,000 Kr. til Ombygning af det gamle Garnisonssygehus. Det er imidlertid saaledes, at denne Bevilling blev givet under Forudsætning af, at der skulde tilvejebringes en Forstaaelse mellem den Arkitekt, som havde lagt Planen, og Lægekorpsset om Gennemførelsen. Derom førtes langvarige Forhandlinger, men det lykkedes ikke at tilvejebringe nogen Art af Forstaaelse, og desuden viste det sig efter de anstillede Beregninger, at den paatænkte Ombygning antagelig vilde komme til at koste $\frac{1}{2}$ Million mere, altsaa betydeligt mere, end der var beregnet dertil. Dertil kommer endelig, at nu for Tiden kan en saadan Ombygning meget vanskelig foregaa, idet Indkaldelserne naturligvis bevirker, at der er flere syge end under almindelige Forhold. Garnisonssygehuset er fuldt optaget, giver ikke tilstrækkelig Plads, og hvis man skulde foretage en Ombygning, maatte man rydde det og paa anden Maade tilvejebringe Lokaler for de syge, hvilket vilde være overordentlig vanskeligt. Følgen har været, at man har overvejet, om hele Spørgsmaalet ikke kunde løses paa anden Maade, løses paa den Vis, at der bygges et Hospital i Tilknytning til Epidemisygehuset. Ogsaa ved dette er der Grund til Raadighed, som er Statens Ejendom. Dertil kommer, at Epidemisygehuset, som nu har 150 Senge, ingen Sinde benyttes blot tilnærmelsesvis fuldt ud. Efter de Erfaringer, der er gjorte, er det i alt Fald givet, at det halve Antal Senge er fuldt

tilstrækkeligt for de epidemisyge, som der under nogenlunde almindelige Forhold kan tænkes at være ved Hæren. Følgen er da blevet, at man er gaaet ud fra, at man kunde inddrage en Del af de Senge, som nu er til Raadighed i Epidemisygehusets Pavilloner, til et almindeligt Hospital, og man har saa overvejet, hvilke Nybygninger der krævedes ved Siden af. Der er udarbejdet forskellige Planer. Om alle disse gælder det, at Udgiften holdes indenfor et Beløb af 1 Mill. Kr. Det vil altsaa sige $\frac{1}{2}$ Million mere, end Ombygningen af Garnisonssygehuset, som det nu er, vilde koste. Ved en saadan Løsning af Spørgsmaalet frigøres den Bygning og den Grund, som Garnisonssygehuset nu har. Garnisonssygehuset er nu til Ejendoms skyld vurderet til 810,000 Kr., altsaa til betydeligt mere end Forskellen i Udgiften udgør. Det maa da antages, at det ogsaa økonomisk vil være forsvarligt at gaa over til Opførelsen af et nyt Hospital i Stedet for til Ombygning af det gamle, og det er det, det Forslag, jeg her har den Ære at forelægge, gaar ud paa. Tillige maa det saa bestemmes, at Bevillingen til Ombygningen bortfalder, og endvidere, at det gamle Garnisonssygehus stilles til Raadighed for Finansministeriet, altsaa kan afhændes til Indtægt for Staten, hvis man maatte skønne dette hensigtsmæssigt. Med Hensyn til selve de Planer, der er udarbejdede, vil det sikkert være rimeligst at optage en Forhandling med det Udvalg, som antagelig vil blive nedsat, og drøfte, hvilke af Planerne der maatte være at foretrække. Jeg skal dermed anbefale dette Lovforslag til Fremme.

Formanden: Derefter har Landbrugsministeren Ordet for at fremsætte det for hans Vedkommende i Dag anmeldte Lovforslag.

Landbrugsministeren (K. Pedersen): Det Lovforslag, jeg herved skal fremsætte for det høje Ting, er et *Tillæg til Lov Nr. 100 af 15. Maj 1903 om Afløsning af Tienden*. Under de Forhandlinger, der blev ført i Fællesudvalget angaaende Forslag til Lov om Kapitelstakster m. m., var alle Partiers Medlemmer, skønt Sagen ikke blev til noget, enige om to Ting, nemlig at for det første skulde man yde de Tiendeydere, hvis Tiende ikke var afløst før 1. Januar 1914, et Tilskud, og dernæst, at de Tiendeydere, hvis Tiender blev afløst efter 1. Januar 1915, ikke skulde kunne lægge den aarlige Kapitels-